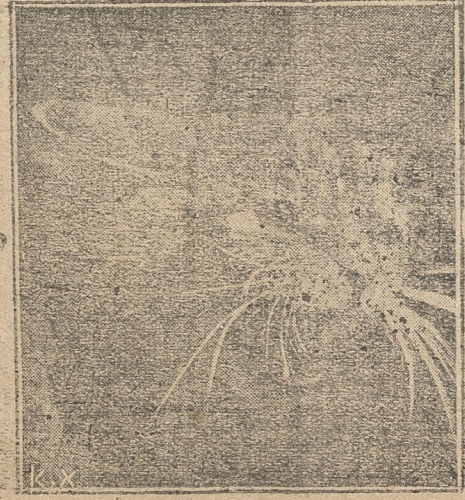

— Η Συντροφιά τῶν ἑνδεκα.
Τὴ «Σπίθα» μας συντάσσει
κὲ' ὅ,τι κακὸ' στὸν τόπο μας
σατυρικῶς πατάσσει.

Τὸ Τρίτο φύλλο θγίζουμε
μὲ κόπους καὶ θυσίας καὶ συνδρο-
μὰς εὐσεβέσιμον ἑαυτήνους
κ' ἀτησίας.

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ εἰκοσι καὶ
τίσσερες μετράμε καὶ ὅσων Ἑλ-
λαδα ἄσχημα κὲ' ἀσβελαμένα
πᾶμε.

Κορυφαία ἐστὶν ἡ «Σπίθα»
μας καὶ θάξῃ τὸ γούργισον ὅτε
μέρος ὅπου βρισκείται
τὸ «Νέον Ἑραντορετον».

Ὁ Τζανέτος κὲ' ὁ σιὸρ Ντάντης
συζητοῦν θαυμαστίως
κὲ' ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
δημοσίᾳ ἐξαισίως.

Ὅπου ὁ Τζανέτος συνελθὼν
ἀπὸ τὸ χάρι ποδοῦ
ἐγύρευσεν τὸν φίλόν του
ἐδῶθε καὶ ἀλλοῦθε.
Καὶ ἀφορρὴ τοῦ ἐδόθηκε
τὴν πόλιν νὰ θαυμάσῃ
καὶ γὰρ τὸ ὕψος τῶν οὐρανῶν
τὸ μπουδουλα νὰ χάσῃ.
Μ' ἀπὸ τὴν ἀκρὴν ἐπὶ ἤναιρε
σκησμέτος ὅαν σκυλί
— φοβούμετος ὁ μαῦρος
μήπως σιτισμὸς συρβῇ
— κ' εἰς τὰ ἱερῆα χαθῇ
ὑπὸ τοιοῦτον ὄσο
τοῦ Τζάντε ἕνα φίλῳ.
Κ' ἐκεῖ πού ἡ ψυχούλα του
γὰρ κοίλουσε ταξείδαν
ἀγνάντης τὸν φίλόν του
ποῦ τόσες ὥρες γύρευσ.
Κὲ' ὅταν ἐκεῖνος σίμωσεν
κὲ' εἰσάδῃ ἀπὸ προστά του
ἡ ζάλη τοῦ ἐπέραςεν
κ' ἦρθε στὰ σύγκαλά του.

Τζανέτος: Τί γίνηκες μωρὸ ἀδερφέ
κὲ' ἀπ' τὸ πρῶν' σέ γύρενα;
Σιὸρ Ντάντης: Κ' ἐγὼ ἐσέ γυροῦντας
ὅλοι τὸν κόσμον γύρισα
γιατὶ ὅαν ἐχωρίσαμε
δὲν εἶχες τὴν ὕειά σου
κ' ἐνόμιζα πὼς ἐπάδες
κ' ἦρθε νὰ τὴν κάναρά σου.
Τζανέτος: Ὅταν καὶ δὲν σ' εἶδον
ἦρθε νὰ γυροῦντάς σε.
Τζανέτος: Ἰὲ καὶ αὐτὸς;
ἀπὸ τὴν πόλιν ποῦ μὲ λές
καὶ δὲν τὰ πέριες πῆσες;
Σὲν πάθω ἐγὼ πόδες ὕστερα
σιὸ Τζάντε ὅαν γυρίσῃ
θὰ πῇ τὰ ὅσα σ' ἵστος Κορροῦ;
εἶπες νὰ γνωρίσῃ;
Καὶ πρῶτα γὰρ τὸ θέατρο...
τί χεῖρ εἶν' ἐφτοῦνο;
Ποῖς τὸ σφοδρίστης ἀδερφέ
καὶ τίνας τὰ λεπτὰ του

πέσανε ἰσὺ θιμῆλιά του
γὰρ νὰ σιηθῇ ἀπὸ προστά μου
ἀπὸ... τὸ ἀδελφότητοῦ γῆμα
ποῦ... χάρω τὰ... μυαλά μου;
Σιὸρ Ντάντης: Ὅσοι χορῶσιν τὴν ψυχὴν
ποῦ βρόθῃκε γὰρ νὰ κιστῇ
τὸ θέατρο μας ποῦ ὄχι ἐσὺ
παρὰ ὅλος ὁ κόσμος; ἔχει νὰ πῇ,
πὼς ὄχι ἄλλο ὅαν κ' ἀπὸ
ἔχουν νὰ δείξουν οἱ Ρωμηοί...
Τζανέτος: Μὰ ἐφορᾶται ὁλοχρονίς;
Σιὸρ Ντάντης: Τὴν τοῦτο πᾶν πάσο...
γιατ' εἶν' τὰ ἔξοδα πολλὰ
καὶ μὲν πορὰ τὸ χρόνῳ
— ποῦρεται ἕξνος θίκατος
καὶ κάποτε μεγάλως
τὰ φωτερά του ἀνάδουνα
καὶ δέχεται τὸν κόσμον...
Τζανέτος: Γὰρ τοῦτο κοῖμα...
Μὰ ὅσο ἐγὼ λοιπὸν δέ τὰ μπουδῶ
νὰ βάλω τὴν βελᾶδά μου
καὶ τὸ ὕψὸς καπέλλῳ,
νὰ πᾶν μὲ τὴν μπόζά μου
νὰ βρῶ νὰ δειρώσω
νὰ δείξω μὲ τὸ ἔχρά μου
καὶ τὴν ἐδρίνιά μου;
Τιαι λοιπὸν κουβάλησα
τόσα φορτέρια φορεσιές;
Νὰ τὰ φορῶ καθημερινῇ
καὶ νὰ φοροῦνομαι τὸι λεμονιές;
Σιὸρ Ντάντης: Κάμε «πασιέντσα» φλε μου
κὲ' ἂν ἔρδῃ καροβάλλι
ὅλοι θὰ τὸ ἀνάρουμα
καὶ θὰ μᾶς πιάσῃ ζάλη.
Καὶ νὰ παραβῇ θὰ γενῇ
ὅτῳ θέατρο μεγάλῳ
ποῦ βέβαια ὅσων κ' αὐτὸ
δὲν θὰ ματαίειδες ἄλλο.
Τζανέτος: Σὶα νὰ παραβῇ ἐγὼ ἀπὸ
εἶμαι συνεῖδιτμενός...
Σιὸρ Ντάντης: Μὰ εἶναι «μπονόρα» ἀκόμα
νὰ λέμε τί θὰ ἀνάρουμα
ἐδῶ καὶ τόσους μήνες...
Τζανέτος: Ἐγὼ ὅπως σοῦπα ἦρθε ὁδὸ
γὰρ νὰ παραθερίσω
γιατὶ ἐκέρδινα πολλὰ
ἐφτός σὴν σταφίδα.
Καὶ σὴν μπουλέτα ποῦ ἐπαῖξα
χαρὶς πολλοὺς υπελεῖδες
ἐκέρδινα καὶ γίνηκα
ἀνδρὸς μὲ χιλιάδες
Καὶ ὅαν νεόπλουτος κ' ἐγὼ
θέλω νὰ σπαταλήσω
καὶ μὴ γνωρίζοντας τὸ πὼς
ἦρθε νὰ σέ δειρῶ
Σιὸρ Ντάντης: Γὰρ αὐτὸ νὰ φέρῃς
σὺ; τὰ λεπτὰ σου τώρα
μπερὶ νὰ θῇς
δὲν νὰ πῇς ἡ μπόζα.
Καὶ γοητοῦν δὲ νὰ
καυοῦδρο νουκοῦσῃ
σὴν κάθε διασκέδαση...
σιὸ κάθε πανηγύρι.
Ἄς πᾶμε τώρα, φίλε μου,
νὰ κίρουμε μαρέντα
κ' εἵπειτα συνεχίζουμε
ἐτούτῃ τὴν κουβέντα.

Τώρα ποῦ ἀδελφίσανε
ὅλα τὰ Ταμεῖα
νέους φόρους βάζουνε
γὰρ τὴν πεινικιλία.

Κὲ' ἄλλους φόρους πάλι
— γράφουνε τὰ φύλλα —
θὰ πληρώσουν οἱ Ρωμηοί
καὶ τοὺς πιάνει ἀνατρι χίλα.

Κ' ἐτσι νηστικῶτος
ὅλοι μας θὰ μένουμα
ν' ἀρχοῦνται οἱ Ἀρακᾶ τοι
ποῦ δὲν περιμένουμε,
νὰ μᾶς τὰ σουφρώνουν
καὶ νὰ κοκορεύωνται
σ' ὅσους δὲν γνωρίζουν
τὰ Ταμεῖα πὼς κλέβονται.

Νέους φόρους πάλι
θέλουν νὰ πληρώσουμε
γὰρ νὰ παίξουν ὅσοι
θὰ μᾶς τὰ ψιλώσουνε!

N. Σακίς

ΔΙΚΗΣ ΠΙΜΗΣ

Σ' ἐνα καλὸ γερὸ ἔλεγε ὁ
μεροκαματάρης;
— Ἐργὸ ποῦ τῶχες καὶ σείς,
φαγί, πιετὸ καὶ ὕπνο!
δουλειὰ καμιά δὲν κάνετε.
Βλάκας ποῦ δὲν ἐδιάλεξα
τὴν ἰδική σας τέχνη...
Καὶ τοῦπε ὁ καλὸς γερὸς ἀπὸ
θυμὸ γεράτος;
Δὲν λογαριάζεις ἀθλὶς αὐτὸ τὸ
φαγοπότι
τί κόπους ποῦ χρειάζεται
καθεὶς νὰ τὸ... χωνέψῃ;

Εὐαδουλας

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

καὶ πρῶτα σὰς βλέπω
μὲ τὰ μαλλιά κομμένα
καὶ πάντα στολισμένα.
Ποῦ εἶσθε ὅλη μέρα
τὰ δύο μαζὺ κλεισμένα
γὰρ πῆτέ μου καὶ μένα.

Τὸ Κουνοῦπι

